

Arrest

nr. 157 687 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 21 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Met een door verzoeker ingevuld model van het aanvraagformulier gedateerd op 21 oktober 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet; nadien verscheidene malen aangevuld. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 14 december 2010 beslist dat verzoekers aanvraag om machtiging

tot verblijf onontvankelijk is. Dit is de bestreden beslissing die op 23 maart 2011 aan verzoeker samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, werd betekend.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.10.2009, met actualisaties op 12.01.2010, 03.08.2010 en 30.09.2010, werd ingediend door :

*LE (R.R.: xxx)
nationaliteit: Kameroen
geboren te Kumbo op (...)1983
adres: (...) 2060 ANTWERPEN*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name zijn geboorteakte kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RW nr. 11.335 van 19.05.08).

Ook de andere voorgelegde stukken, met name een partijkaart van het SCNC en een verblijfskaart voor het Opvangencentrum Linkeroever uitgegeven door het Rode Kruis - Vlaanderen, kunnen niet door onze dienst worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument, aangezien de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit bewezen moeten worden door een internationaal paspoort of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart. Aangezien deze aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 21.10.2003

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 21.08.2003. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden.

Het attest van immatriculatie en/of de documenten die werden afgegeven op het ogenblik dat belanghebbende zich vluchteling verklaarde dienen te worden ingetrokken.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker betoogt in de synthesememorie:

“Schending van art. 9bis Vreemdelingenwet, art. 62 Vreemdelingenwet, de artikelen 1 t/m 3 van de uitdrukkelijke Motiveringswet van 29.07.1991 en van de verplichting geen kennelijk onredelijke beslissingen te nemen. N.a.v. de Instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet diende verzoeker een regularisatieaanvraag in. Aan de aanvraag werd duidelijk de partijkaart van het SCMC gehecht. Samen genomen met de geboorteakte, de asiel- en regularisatiedocumenten die in het dossier aanwezig waren, moeten deze stukken SAMEN GELEZEN onomstotelijk leiden tot de conclusie dat het in casu wel degelijk gaat om de heer LE, geboren te Kumbo (Kameroen) op (...)1983, van Kameroenese nationaliteit. Verweerder gaat uit van een te strikte interpretatie van een “identiteitsdocument” door te stellen dat dit enkel een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart kan zijn. Deze interpretatie is om verschillende redenen af te keuren:

1. Vooreerst verwijst verzoeker naar het antwoord van de Minister op een Parlem. Vraag van T. Van der Straten van 1.10.2008 wat de administratieve praktijk was voor wat betreft regularisatieaanvragen van voor 1.06.2007 (zoals in casu): (...). Hieruit volgt dat niet op basis van gewone verklaringen, wat nogal evident is, maar op basis van een “ nationaal identiteitsdocument “ inschrijving gebeurt. Dit document verengen tot een geldig paspoort, afgeleverd via de eigen ambassade, is een manifeste overschrijding van de soevereine beoordelingsbevoegdheid die de administratie in casu bezit.

2. Verzoeker verwijst ook naar het artikel van Pierre Robert, “Les articles nouveaux 9bis et 9ter, une réforme inachevée”, gepubliceerd in Revue du Droit des Etrangers – 2007, nr. 145, p. 5 en 6, waar gesteld wordt: (...). Volgens de Memorie van toelichting bij de Vreemdelingenwet, met name art. 9ter, dient bij een medische regularisatieaanvraag bij voorkeur een nationaal paspoort of identiteitskaart te worden gevoegd. Als de vreemdeling in de onmogelijkheid vertoeft deze beide voor te leggen, mogen in het kader van een medische regularisatieaanvraag alternatieve bewijselementen worden voorgelegd.

Enkele voorbeelden van alternatieve bewijselementen zijn volgens de Memorie van toelichting: getuigschrift van identiteit, consulaire kaart, militair zakboekje, huwelijksboekje, oud nationaal paspoort, rijbewijs, getuigschrift van nationaliteit, vonnis van een Belgische rechtbank m.b.t. de toekenning van de status van staatloze, getuigschrift van staatloosheid, getuigschrift afgeleverd m.b.t. de status van vluchteling, kieskaart,.... Het artikel van Pierre Robert in acht genomen en de terechte opmerking daarin dat er reden is om aan te nemen dat het bewijselement van identiteit van artikel 9 bis Vw. ruimer is dan dat voor artikel 9ter Vw. gezien er voor artikel 9 bis Vw geen wettelijke bepaling is voorzien en voor artikel 9ter Vw. wel, kan er van uitgegaan worden dat verzoeker wel degelijk zijn identiteit voldoende bewijst nu hij met zijn partijkaart, geboorteakte en voorgaande regularisatie- en asioldocumenten toch uitvoerig zijn identiteit bewijst. Al deze elementen leiden toch onomstotelijk tot de conclusie dat het hier wel degelijk om de heer LE gaat! Daarenboven is er nooit enige twijfel geweest rond de identiteit van verzoeker gedurende zijn asielprocedure!

3. Onder Noot 11 van voormeld artikel wordt nog een bijkomend argument gegeven, als volgt : (...). In art. 1 van het Decreet 6 fructidor II (23.08.1794) staat: (...). RIGAUX F. en FALLON M., in hun werk « Droit International Privé, Bruxelles, Larcier 2005 », vermelden bovendien een arrest van het Hof van Beroep te Luik : (...).

4. De Omzendbrief van 17.06.2009 (B.S. 02.07.2009) m.b.t. bepalingen inzake gezinshereniging voorziet onder I.2 de onmogelijkheid om officiële documenten voor te leggen, met name: (...). Er bestaat geen zwaarwegende reden om niet even soepel of even streng te zijn indien het niet om gezinshereniging maar om tijdelijke dan wel onbeperkte verblijfsvergunning gaat.

5. Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009, d.d. 26.11.2009, overwoog m.b.t. een aanvraagster van het statuut van art. 9ter op medische gronden: (...). Uit dit arrest leren we alvast dat het “ mogelijk is de identiteit van personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument”

Het is aldus duidelijk dat een te strikte interpretatie van de voorwaarde van voorlegging van een identiteitsdocument in strijd is met een redelijke interpretatie van de wettelijke bepaling van art.9bis §1 al.2 Vreemdelingenwet.

III. SAMENVATTING ARGUMENTEN VERWEERDER

Verweerder stelt dat aan de formele motiveringsplicht duidelijk is voldaan.

Bovendien verwijst zij naar de desbetreffende wetgeving die de mededeling van een identiteitsdocument vereist.

Met een onduidelijk citaat geeft verweerder aan dat enkel een kopie van een paspoort of nationale identiteitskaart hiervoor in aanmerking komt.

De verwijzingen naar een parlementair antwoord aangaande de administratieve praktijk voor aanvragen die zijn ingediend vóór 01/06/2007 en art. 9ter worden als 'niet dienstig' afgewezen.

IV. REACTIES VAN VERZOEKER

Het is duidelijk dat verweerder niet voldaan heeft aan de materiële motiveringsplicht. Verweerder houdt geen enkele rekening met de zeer moeilijke omstandigheden voor iemand uit Kameroen - die hier verblijft – om de nodige documenten te bekomen in zijn land. In zijn aanvraag tot regularisatie dd. 12/07/2011 verwoordde verzoeker dit als volgt: (...). Uit de bijgevoegde stukken IV A, B en C (hier stukken 3d→f) blijkt wel degelijk de identiteit van verzoeker, die in overeenstemming is met de documenten die hij destijds heeft neergelegd, zijnde de geboorteakte, de partijkaart van het SCMC en de asiel- en regularisatiedocumenten. Verweerder heeft dan ook, door o.m. de geboorteakte van verzoeker niet te aanvaarden, zijn soevereine beoordelingsbevoegdheid manifest overschreden. Verzoeker is het ook niet eens dat niet naar analogie zou mogen verwezen worden naar de voorschriften inzake de medische regularisatie, die toch duidelijk een gelijkaardige procedure betreft als de humanitaire regularisatie. De verwijzing naar de administratieve praktijk voor aanvragen, ingediend voor 01/06/2007 is wel degelijk relevant. De opmerking dat het verzoek na 01/06/2007 werd ingediend is dan ook niet terzake."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft - zoals in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld - nagelaten om de noodzakelijke documenten, zijnde afschrift van het nationaal paspoort/identiteitskaart of motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde over te maken bij zijn aanvraag.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet stipuleert uitdrukkelijk dat "*§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt (...)*".

De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument; zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is. In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zodat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze heeft beslist de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren.

Verzoeker kan niet gevolgd worden in het betoog dat alternatieve bewijsmiddelen, net zoals bij een aanvraag in toepassing van artikel 9ter, dienen te worden aanvaard.

De Raad wijst erop dat in artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet nader wordt toegelicht wat onder "identiteitsdocument" dient begrepen te worden, maar dat de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (hierna: de omzendbrief van 21 juni 2007) aangeeft welke identiteitsdocumenten in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aanvaard worden: *"Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden."* (Omszendbrief 21 juni 2007, p. 7).

In de bijhorende voetnoot wordt hierover gesteld dat: *"Deze interpretatie vindt steun in de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007"*.

De memorie van toelichting stelt inzake het nieuwe artikel 9bis van de vreemdelingenwet het volgende: *"De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren."* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde de geboorteakte, een partijkaart van het SCNC en een verblijfskaart voor het Opvangencentrum Linkeroever uitgegeven door het Rode Kruis Vlaanderen, niet aanvaardt als een geldig identiteitsbewijs.

Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar een parlementair antwoord aangaande de administratieve praktijk voor aanvragen die zijn ingediend voor 1 juni 2007, nu verzoekers aanvraag waarop de bestreden beslissing betrekking heeft, is ingediend in 2009 en aldus duidelijk na 1 juni 2007.

Ook de verwijzing naar artikel 9ter is in casu niet dienstig.

Het Grondwettelijk Hof besloot in het voormeld arrest van 26 november 2009 tot het volgende: *"Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het niet toestaat dat de aanvragers van subsidiaire bescherming die zich beroepen op hun gezondheidstoestand, hun identiteit en hun nationaliteit op een andere manier aantonen dan door het overleggen van een identiteitsdocument."* De Raad stelt vast dat verzoeker een verblijfsaanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en niet op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota heeft het Grondwettelijk Hof zich in het arrest van 26 november 2009 niet uitgesproken over de grondwettelijkheid van de ontvankelijkheidsvoorwaarden opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uitgangspunt van het voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof vormt de vaststelling dat de artikelen 9ter en 48/4 van de vreemdelingenwet samen de omzetting vormen, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 "inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming". Artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormt geen omzetting van de voormelde richtlijn 2004/83/EG en heeft geen uitstaans met de problematiek van de subsidiaire bescherming en dus mist de verwijzing naar het arrest nr. 193/2009 van 26 november 2009 van het Grondwettelijk Hof juridische grondslag.

Verzoeker maakt geen schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan

men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse en op de duidelijke bewoordingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffende de voorwaarden om de aanvraag in te dienen bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC